

OLIKA

ISPORTEN

ANDRA SIDAN

Jonna Berggren

Titlar i serien Isporten:

ISPORTEN Mörkt vatten (del 1)
ISPORTEN Andra sidan (del 2)
ISPORTEN Glitterhiem (del 3)

Fler böcker kommer, håll koll på www.olika.nu!

OLIKA
FÖRLAG

Böcker ut & in – ut med stereotyper – in med möjligheter!

OLIKA förlag AB 2017
www.olika.nu
ISPORTEN Andra sidan
Skrivit: © Jonna Berggren
Form: Hanna Zimmerman Lamby
Karta: © Martin Hedvall
Tryck: Lettland 2017
Andra utgåvan, första tryckningen
ISBN: 978-91-88347-21-3

*Det här är en omarbetad version av boken
Isporten del 2: Trolldräparen*

ISPORTEN

ANDRA SIDAN

Jonna Berggren

Förrädaren

Andfådd sprang han vidare mellan de branta väggarna. Solstrålarna reflekterades i de färska brottyorna där isblock lossnat och störtat ner på stigen. Det starka ljuset brände i ögonen. Han höjde handen för att skugga dem och banade snabbt väg mellan isblocken på marken. Han snubblade till, kände hur en hög med is smulades sönder under ena foten och fortsatte förbi hindret utan att falla.

Ansträngningen fick de redan trötta benmuskelnerna att värka. Men nog måste han vara framme snart? Han påminde sig själv om vem han var och vart han var på väg. Och varför det var bråttom. Han pressade sig lite till och gjorde sitt yttersta för att öka takten. Han måste hinna fram i tid. I tid för att varna Islandets drottning, Hål Isula.

Eftersom Akiiron var en av de nio mästarna hade han plikter mot drottningen. Men det var inte därför som Akiiron skyndade till huvudstaden Glitterheim. Det var inte bara av plikt. Nej, det var mycket mer än så. Akiiron hade varit med och sett förrädarens hemska svek med egna ögon. Bara han tänkte på det genomförs han av rysningar. Och han kunde inte tänka på något annat. Hur mycket han än försökte skjuta undan tankarna, blixtrade glimtar fram av de händelser som han helst ville

glömma: Pantarken som låg helt stilla, illa tilltygad med ett djupt sår i bröstet. Hennes vita klädnad som sakta färgades röd av blod. Mästaren Egil vid hennes sida. Akiiron såg att Egil inte gjorde något för att stoppa blodflödet, istället höll han pantarkens hand. Akiiron själv stod som fastvuxen i golvet och gjorde inte heller något för att hjälpa till. Liksom Egil visste han att det var för sent att rädda hennes liv. Han såg hennes läppar röra sig och Egil som lutade sig över hennes ansikte för att bättre kunna uppfatta vad hon sa. Därefter tog Egil nyckeln som var fäst vid en rem runt pantarkens hals, gömd under hennes klädnad.

Just då hade Akiiron hört ljud bakom sig. Han slängde en blick över axeln: tre magiker närmade sig med snabba steg genom pelargången. Ledaren Tuyuqs ansikte var hårt och stelt. Varför hade de så bråttom? De kunde ju omöjligt veta att pantarken var skadad? Innan Akiiron hann flytta sig och bereda väg hade de tre magikerna knuffat honom åt sidan och störtat in i rummet.

Först stirrade de stumt på pantarken. De två magikerna bakom Tuyuq såg chockade ut, men Tuyuq själv visade varken förvåning eller bestörtning. Istället kastade han en hård blick mot Egil.

– Vad har du gjort!

Just det minnet smärtade Akiiron mest. Inte själva anklagelsen, utan att det skedde inför den döende pantarken.

Sedan utbröt stor förvirring. De tre magikerna fattade

tag om sina mest fruktade vapen, besvärjelsestavarna, höjde dem och riktade dem rakt mot Egil. De uttalade det ena kraftfulla ordet efter det andra. Kvastar av ljussken och ljungeldar for genom salen, studsade mot väggarna och skapade stora hål. Rummet rökfylldes snabbt och Akiiron fick svårt att urskilja de stridande. Vem var vän och vem var fiende? Han såg att mästaren Egil kämpade i underläge. Han behövde inte tänka: automatiskt anslöt sig Akiiron till Egil. De hade varit lärlingar samma år och lärt känna varandra utan och innan. Efter lärlingstiden hade år av gemensamma äventyr tvinnat dem samman som om de vore blodsbröder.

Akiiron slängde sig in i striden. Han stötte sin stav hårt i golvet och uttalade snabbt sitt mest fruktade kraftord. Ett inferno av smällar utbröt och gav Egil det spelrum han behövde. Han utförde ett av sina berömda knep, och genast började tjock och svart rök fylla rummet. I den oreda som uppstod drog Egil sin vän Akiiron avsides, bort från den pågående striden.

– Kan jag lita på dig? väste han i Akiirons öra och fortsatte: Du är väl pantarken lojal ända in i döden, som vi heligt lovade under initieringsriten?

Akiiron hade stumt nickat till svar.

– Pantarken gav mig ett uppdrag. Men jag kan inte utföra det ensam. Följer du med mig? frågade Egil med ögon som brann av iver och allvar.

Motstridiga känslor for genom Akiiron. Att strida inbördes var självfallet fel. Men den situation som hade

uppstått hade varken han eller Egil kunnat förhindra. Borde de inte först och främst ta reda på vem som hade utdelat det dödande hugget? Samtidigt var pantarkens sista önskan deras lag. Alla dessa tankar rusade genom huvudet. Snart skulle röken skingras och striden ta fart på nytt. Det fick honom att snabbt ta ställning.

– Jag följer med, sa han.

Tillsammans skyndade de genom pelargången och till sovsalarna för att hämta sina tillhörigheter. Därefter rusade de vidare till pantarkens privata paviljong. Egil låste upp med pantarkens nyckel och bad Akiiron att vänta utanför. Strax kom Egil tillbaka och Akiiron lade märke till att hans ryggsäck buktade och att något rörde sig där innanför. Uppdraget som Egil fått måste gälla relikten, förstod Akiiron.

De lämnade Skjalfheim i all hast. Egil berättade att pantarken beordrat honom att rädda den sista varelsen av sin sort – relikten. En varelse lika gammal som Islandet självt. Pantarkens sista vilja var att hjälpa den att fly till Motlandet.

Mot alla odds hade Akiiron och Egil lyckats genomföra uppdraget. Men för att kunna göra det hade de utfört en fruktansvärd handling: de hade stängt portarna mellan världarna. Alla utom en, som Egil förseglade med en förbannelse.

Sedan skulle de bege sig till Glitterheim för att rapportera till drottningen, hade Egil meddelat. Även om de hade utbildats samtidigt var Egil den självklara ledaren.

Han hade arbetat närmare pantarken, och också hört hennes sista ord. Lika lojal som Akiiron hade varit pantarken var han nu sin vän Egil. Akiiron förstod att de här besluten var både svåra och viktiga.

Som en sista försiktighetsåtgärd valde Egil och Akiiron att den ta den svåra vägen över Västbjörg, en gammal led som få kände till. Ingen skulle leta efter dem här bland de karga klipporna uppe på jökeln. De hade trott att de var säkra. De vandrade trötta, utan kraft i stegen och utan att beundra utsikten. Akiiron mindes Egils ansikte. Det plågade uttrycket över ögonen var borta. Hans ansikte utstrålade ett allvarligt lugn.

Trötta slog de läger ett par timmar i en dal mellan två berg. På Egils inrådan hade Akiiron klättrat upp på en av topparna för att spana. På väg tillbaka såg han någon störta upp och ila iväg, bort från det tillfälliga lägret. Akiiron skyndade på stegen. När han kom fram fann han Egils livlösa kropp på marken. Han tog inte upp jakten, han bara satt där vid Egils sida. All kamplust rann ur honom när han satt vid sin döda vän. Det var som om ett stort hål öppnades i hans bröst. En av landets främsta magiker var död, men dessutom hade han förlorat sin bästa vän. Akiiron tänkte på hur han skulle kunna berätta det här för Egils dotter. Alla visste att livet som magiker var riskfyllt, men detta var något annat. Enligt Egil hade pantarken inte hunnit berätta vem som dödat henne, men för att överlista landets främsta magiker behövde det vara någon hon litade på. En förrädare.

Plötsligt insåg han att han kanske var en av de sista magikerna. Två av dem var redan döda och risken var att fler drabbats. Kanske var även de magiker de lämnat i Skjalfheim i fara.

Vad skulle han göra nu? Oron och tankarna tumlade om varandra. Han hade gjort allt som Egil bett honom om. Han skulle ensam bli tvungen att framföra det ohyggliga budskapet om Egils död till drottning Hål Isula.

Akiiron hade lagt stora stenar över Egils kropp och tog sedan ett sista farväl och bröt upp från lägret.

Akiiron försökte att inte tänka på allt som skett och skyndade istället på stegen. Hans trötta kropp lydde ännu, men det flimrade framför ögonen. Han visste vad det betydde – iirkaaran, hans magiska kraft, var snart förbrukad. Vandringen skedde i ett tillstånd av utmattning. Men när han kom in i den trånga dalen Isvätten kände han genast igen sig. Den ledde rakt in i ismassan, genom jökeln och vidare mot Islandets huvudstad Glitterheim. Kylan var påtaglig. Den kalla luften strömmade emot honom och snart var han helt omsluten av vintervit dimma.

– Isvätten! pyste han för sig själv, som om uttalandet av själva namnet skulle kunna bryta förbannelsen.

Akiiron visste att det fanns en sägen om Isvätten och dalen som fått hennes namn. Han mindes inte orden, bara att den berättade om en förbannelse. En förbannelse som var menad att göra resan genom dalen extra svår för

alla som var av människosläktet. Akiiron hade färdats genom Isvätten många gånger tidigare. Men aldrig hade den varit lika kall, lika ogästvänlig. Väggarna kom allt närmare. Klyftan smalnade av och han visste att den snart skulle ta slut och därefter vidgas till en liten plan yta framför trappans fot.

Han stannade upp, hest flåsande, och stirrade framför sig. Han såg de första trappstegen och vaktornen. Han var äntligen framme vid Mångstegar, den berömda trappan som ledde upp till isplatån Himinborg och huvudstaden Glitterheim. Han hade kommit långt, men den svåraste delen av färden återstod ännu: själva trappan med sina tiotusen steg. Två vakter trädde fram med undrande blickar.

– Mästare Akiiron! Varför denna brådska? Vad har hänt?

– Fort! Jag måste genast till drottningen, svarade han.

En av vakterna tog fram ett föremål, en av de tio deivashi. Instrumentet ljöd med en spröd men klar klang som spred sig genom luft och is, långt bortom den plats där de befann sig. Akiiron hade gjort det själv om han hade kunnat, men han hade förlorat sitt eget exemplar.

Någonstans lystrade nu en uråldrig varelse – en flygare. Den lyfte sina vingar och följde tonen till dess källa. Den kände sig tvingad att göra så, då den var bunden av ett löfte som den hade gett för länge sedan när världen var ung.

Akiiron spanade mot skyn. En svart punkt på himlen

blev snabbt större och snart syntes ett väldigt djur som slog hårt med vingarna. Nästan ljudlöst tog flygaren mark framför dem. Den sänkte sitt huvud mot Akiiron. Han visade inte sin kraftlöshet inför flygaren utan sa ordet som skulle få den att lyda hans vilja:

– Menaakito!

Och sedan:

– Flyg mig!

Akiiron klättrade upp på flygarens massiva rygg och fram emot nacken. Med vana rörelser hakade han fast fötterna i stigbyglarna av silvithr och fann, utan att leta, även handfästena.

– Till Glitterheim, beordrade Akiiron.

Flygaren svarade med ett strävt skri som skallade mellan väggarna i klyftan bakom dem. Akiiron kände djurets kraftfulla muskler under sig när den bredde ut vingarna och tog ett väldigt skutt upp på en avsats. Flygarens klor skrapade mot underlaget när den tog sats och sköt ifrån. Det gungade till, och med ens var de i luften. Kraften i vingslagen fick dem att lyfta högre. De flög genom klyftan och bort från den branta isväggen.

Flygaren slog långsamt, nästan lojt, med de breda vingarna, tog en vid sväng ut över stäppen och förde dem sedan tillbaka rakt mot jökeln. Och när de var så nära att Akiiron befarade att de skulle kollidera med isväggen, slutade den plötsligt att slå med vingarna. Ändå föll de inte. Tillsammans gled de fram och stod nästan stilla en kort stund, innan de i stora cirklar började stiga uppåt.

Den varma luften från slätten pressades in i klyftan och steg uppåt när den nådde fram till inlandsisen. Dessa uppåtvindar bar flygaren och dess ryttare mot toppen. Snart steg de upp över jökeln och ett vidsträckt islandskap bredde ut sig nedanför dem.

Norröver såg Akiiron hur himlen och isen tycktes smälta samman och bli ett. Betydligt närmare gnistrade tinnar och torn, så bländande att Akiirons ögon tårades. Det var Glitterheim, eller Den sjungande staden, som den också kallades. Han slöt ögonen och mindes alla gånger han varit där med Egil. Efter en liten stund hörde han de ljuva tonerna från staden, först svagt, men ju närmare de kom, allt starkare. Flygaren undvek smidigt de höga tornen och landade på torget mitt framför palatset. Människor strömmade ut från byggnaderna för att få en skymt av flygaren. Även Akiiron väckte uppståndelse när han vigt svingade sig ner från flygarens rygg. Människorna såg direkt vem han var och bugade skyndsamt.

Mästaren Akiiron fick genast audiens hos drottningen. En lång matta flätad av guldtrådar dämpade hans steg genom pelarsalen av is och fram mot tronen. Han föll på knä och visade tillbörlig respekt.

– Var hälsad, Akii, sa drottningen med kylig stämma.

De kände varandra sedan lång tid tillbaka, och hon använde av gammal vana hans smeknamn. Men bruket av hans smeknamn stämde illa överens med hennes kylslagna och oberörda röst. Akiiron blev bekymrad.

– Vilket ärende för dig hit, Akii? fortsatte Hål Isula och fäste sina isblå ögon på honom.

Allt kändes plötsligt fel. Litade hon inte längre på honom? Visste hon redan att de hade förseglat portarna mellan världarna? I så fall måste han få förklara varför: att det var pantarkens sista önskan. Drottningen avbröt bryskt hans irrande tankar.

– Vad är det du vill berätta, Akii?

Varför upprepade hon hans smeknamn hela tiden?

– Har du kommit för att berätta att mästaren Egil är död? fortsatte hon med iskall stämma.

Akiiron ryckte till vid hennes ord. Hon visste det redan! Vem hade avslöjat det för henne? Förutom han själv kunde det bara finnas en annan som kände till Egils död. Mördaren själv. Det måste vara så att förrädaren fanns här i drottningens palats. Och att denne hade närt drottningen med sina lögner och fått henne på sin sida. Insikten drabbade honom som ett slag. Hans nästa tanke var: Jag har gått rakt i fällan!

Drottningen fortsatte med samma iskalla ton:

– Har du kommit för att berätta hur du, Akii, tog hans liv?

Han stirrade på hennes bleka, långsmala ansikte. Det hade ett strängt uttryck och var inramat av silvervita hårslingor som föll ner från tinningarna. Resten av håret var uppsatt i en ståtlig frisyra som tornade upp från hjässan, vilket fick henne att se ännu längre och mäktigare ut.

Anklagelsen fick honom att vackla till. Hans inre skrek i protest, men inga ord nådde hans läppar. Han skulle inte få möjlighet att förklara, det visste han. Det var för sent.

Plötsligt lösgjorde sig en skugga från de bakre pelarna i salen. Personen gick långsamt fram mot dem.

Akiiron hade redan haft en förnimmelse av att de inte var ensamma. Han blev alldeles kall, och hjärtat stannade till i hans bröst när han förstod vem det var. Tuyuq! En av de magiker som deltagit i striden när pantarken dog. Visst hade Egil och han själv haft sina misstankar, men att se en magiker här ... En som, precis som han själv, hade avlagt eden att tjäna det goda och vara pantarken trogen!

Akiiron tog förfärad ett steg bakåt och gjorde skydds-tecknet. Han ville blunda, ville aldrig mer se honom. En magiker som gått över till den onda sidan. Akiiron skulle aldrig mer kunna förmå sig att uttala dennes rätta namn. Från och med nu skulle han tänka på förrädaren som Ondskan.

Tuyuq tog plats bredvid drottningen och fäste blicken på Akiiron.

– Berätta för drottningen om ditt illdåd! Berätta hur du förstörde portarna, en efter en, till och med stadens välsignade källa, Arlabrunnen.

Drottningen tjöt till vid dessa ord.

– Hur kunde du? skrek hon rasande. Vill du döma oss till undergång?

Hål Isula reste sig från sin tron och gick fram till Akiiron.

Hon stötte sin öppna handflata mot hans panna och pressade fram de oåterkalleliga orden:

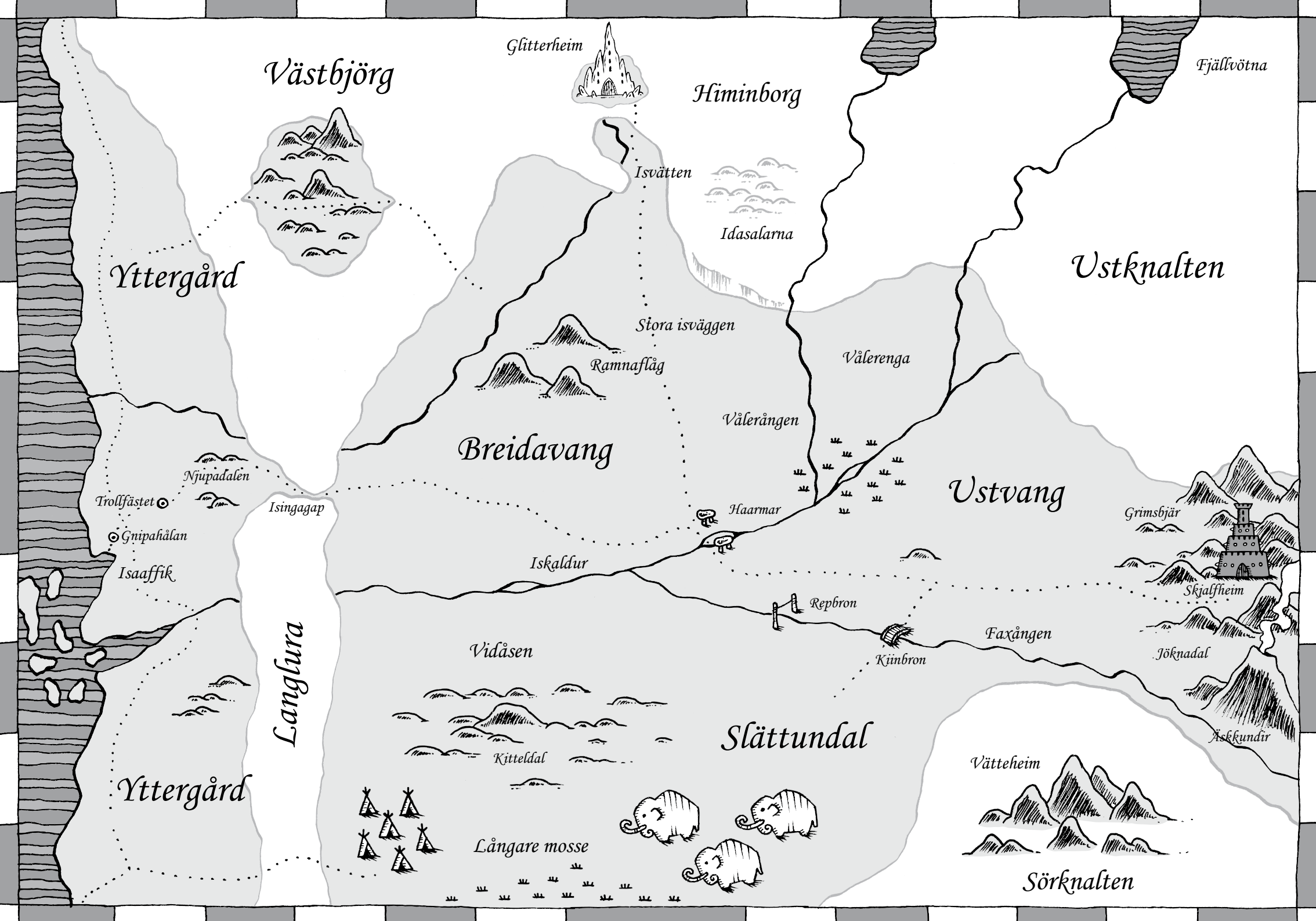
– Mena, mena, iskana ismed.

En kyla kallare än döden spred sig från märket hon gav honom och fortplantade sig genom hans kropp.

– Var finns relikten? väste Ondskan.

– I Motvärlden, stönade Akiiron svagt.

Sedan kom mörkret.

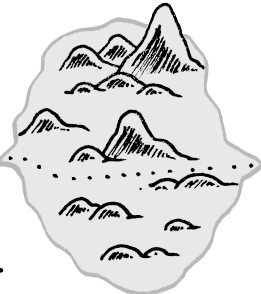

Västbjörg

Glitterheim

Himinborg

Fjällvöttna

Isvätten

Idasalama

Ustknaalten

Yttergård

Stora isväggen

Ramnaflåg

Vålerenga

Breidavang

Vålerången

Ustvang

Njupadalen

Trollfästet

Isingagap

Gnipahålan

Isaaffik

Haarmar

Grimsbjär

Skjalffheim

Iskaldur

Repbron

Faxången

Jökndal

Langlura

Vidåsen

Kinnbron

Yttergård

Slättundal

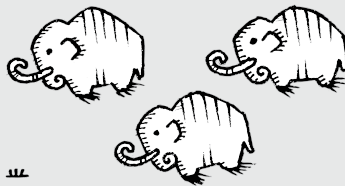
Kitteldal

Vätteheim

Askkundir

Långare mosse

Sörknaalten

författare

Jonna Berggren bor i Varberg tillsammans med sin familj, hund och katt. Tidigare bodde Jonna i Frillesås där bokens Jamina och Milo också bor, och i närheten finns Fjärås bräcka, en israndsbildning som den mäktiga inlandsisen skapade för 14 000 år sedan. Det är den som har inspirerat Jonna till Isportenserien, liksom hennes arbete som biolog och lärare.

"I mina böcker vill jag blanda magi och mystik med vardag. Jag vill att du som läser ska känna samma känslor som Jamina och Milo och genom dem få uppleva Islandet med sina mammutar, flygare, vättar och troll. Jag inspireras mycket av naturen när jag skriver, men också av min farmor som var uppväxt på den tid då sällsamma varelser fanns. Genom mina böcker får vi veta att de verkligen finns, men också varför vi så sällan ser dem."

Isvärlden är en värld inspirerad av hur det kan tänkas ha varit under förhistorisk tid och av seder och bruk från ursprungsbefolkningar, som till exempel inuiter. Världen är naturligtvis helt påhittad, men tanken är att skildra folk som lever i en hållbar samklang med naturen, och av jakt och fiske, utan moderna lösningar och även med utmaningen av att leva i en värld dominerad av kyla och is.

ISPORTEN

ANDRA SIDAN

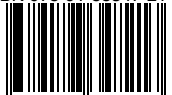
Plötsligt är de på andra sidan. I en kall och främmande isvärld full av faror och märkliga varelser, ändå måste Jamina och Milo försöka att ta sig till vulkanen Äskkundir. Det är där de magiska eldstenarna finns. Utan dem stängs isporten och därmed den sista vägen mellan världarna. De andra portarna stängdes för länge sedan för att skydda det sista exemplaret av det uråldriga och magiska djur som hotas av Ondskan. Och det är bråttom, om isporten stängs blir de fast i Islandet för alltid.

"Bästsäljarkvalitet!"
Kim M. Kimselius

Fler titlar i serien
Isporten!

ISBN 978-91-88347-21-3

9 789188 347213

